

Scientia Sanctorum

Collecta Ex Meditationibus Ludovici De Ponte, Joannis Busaei, Joan. Suffren, Juliani Hayneufve, Et Antonii Gaudier, &c. E Societate Jesu, In Dominicis, Festa & ferias totius Anni digesta. Cum Indicibus duobus. I. In singulos dies. II. Ad Exercitia Spiritualia

Puente, Luis de la

Dilingæ, 1685

19. De ambulatione Christi super mare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60561](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60561)

PUNCTUM III.

Omni-
potentia
Christi.

Impervit ventis & mari. Et comminatus
vento, & dixit mari, tace, obtumesce, & cessa-
vit ventus, & facta est tranquillitas magna. In-
sensibilia agnoscunt imperium Creatoris, & pe-
rent, & ego resisto? non solum tacere jubet
quasi ad tempus, sed plane sedari, semota causa.
O sic animæ meæ tumultus compefcat! Est enim
Isa. 5. 7. Quasi mare fervens, quod quiescere non potest
& redundant fluctus ejus. Et mirati homines
dixerunt: qualis est hic, quia venti & mare obedi-
diunt ei?

MEDITATIO XIX.

Christus ambulat super mare.

PUNCTUM PRIMUM.

Mat. 14.
22.

1.
Oratio-
nis stu-
dium.

2.

Marc.

6. 43.

Marc.

4. 38.

3:

Compulit discipulos ascendere in naviculam,
& dimissa turba, ascendit in montem solus,
orare. 1. Nota, quàm studiosus orationis
captato loco, & tempore apto, & producta ul-
que ad quartam vigiliam noctis. 2. Quòd ægre
à Christo sejungebantur Apostoli, ut oportuerit
eos cogere, sicut ait Marcus. Obedierunt tã-
men. 3. Alias, Christo dormiente, nunc eo ab-
sente, oritur tempestas, ad probationem fidei,
subtrahita sensibili gratia.

PUN.

PUNCTUM II.

Navicula jactabatur fluctibus, & vidit eos laborantes in remigando. 1. Non oportet seipsum deserere, sed conari, insistendo orationi & pœnitentiæ, contra tentationes. 2. Vidit id Deus, quòd solatio esse debet tribulatis. Nam advocatum habemus apud Patrem. 3. Circa quartam vigiliam noctis venit ad eos, ambulans supra mare. Ut sic ostenderet se potestatem habere supra aquas, superque tempestates mundi hujus. Quod si aliquando *infigatur ipse in limo profundi*, scito id per dispensationem fieri pro nostra salute, unde victor evadens, *Placuit Deo super vitulum novellum, cornua producentem & ungulas.* Deinde significavit virtutes orationis, à qua homo possit undas calcare tentationum: nam veniebat ab oratione. 4. *Viso illo, putaverunt phantasma esse, & conturbati clamaverunt:* Sic, qui periculo tempestatis non fuerunt terri, vana specie consternantur. Et fit, ut ad majores difficultates intrepidi, vincantur fucatis.

1. Discipuli non desperant.
2. Christi charitas
1. Ioan.
2. 1.
3. Omnipotentia.
ps. 68.
32.
4. Discipulorum timor.

PUNCTUM III.

Delusio varia, 1. Sic quidam somnia sua putant revelationes; & passiones suas esse virtutes, puta impetum iræ esse zelum, carnalemque amorem esse spiritualem. Tales ferè sunt superbi, proprio fidentes iudicio, quib⁹ se *transfigurat diabolus in Angelum lucis*, ut internos motus à malo spiritu profectus pro divinis habeant.

Proprio iudicio decipiuntur multi.
2. Cor.
11. 14.

beant. Alii à propria imaginatione cum debilitate capitis seducti, persuadent sibi, vidisse Christum, aut audisse ab illo: deniq; ipsi etiam spirituales viri assueti divinis, solent interdum cogitationes proprias pro divinis habere. Ut cum Nathan Propheta ex proprio spiritu approbavit, ut David templum Domino ædificaret, quod Deo ratum non fuit; etsi Nathan, non vates probavit. 2. Alij contrà, pro phantasmate habent, quod verè est Christus, solidam virtutem pro passione. veram inspirationem pro instinctu proprio. Et contingit id etiam prophetioribus in spiritu, sicut nunc Apostolis. Et est gravis tentatio, quando Christus pro phantasmate est. Sic aliqui inexperti eludunt revelationes quaslibet, quasi Deus non se modo etiam communicaret. Utrumque extremum est vitandum, tenendumque medium, juxta Ioannis consilium: *Nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex Deo sunt*: quo facit domum discretionis spirituum, quod Deus præsertim communicat Præsulibus, ad quos proinde recurrendum est.

PUNCTUM IV.

Fellit timorem
Christus

CHRISTUS se manifestat. *Ego sum*; nolite timere: non distulit consolari discipulos, se manifestando: Proprium est Dei, vano timore discusso, ad solidam fiduciam erigere, facientem intelligere quod ipse est. Sicut enim quivis hominum solet voce sua agnosci, quia unusquisque habet

2.
Aliquibus
Christus pro
phantasmate.

1. Ioan.
4. 1.

hab
cem
so n
ctur
Apo
O,
loq

P
ver
do
cer
eo
In
pi
pec
vu
hu
ci
di
di
ch
ne
el

habet aliquid proprium : ita agnoscunt Dei vo-
cem illius familiares. Et sicut eadem vox diver-
so modo prolata varios affectus indicat, & effe-
ctus gignit in audiente: ita hæc Christi: *Ego sum*,
Apostolos demulcet, *comprehensores prosternit*.
O, agnoscam ex voce loquentem mihi Deum, &
loquatur ille mihi in bonum!

Ego sum,
terret &
mulcet.
*Ioan. 1 &
6.*

PUNCTUM V.

Petri fervor: *Domine, si tu es, jube me veni-
re ad te*. Quinque insinuat proprietates fer-
ventis charitatis, 1. Est illustratio mentis, quan-
do quidem *tu es*: videlicet, agnoverat verè vo-
cem: *Ego sum*. 2. Cupit sibi aliquid injungi ab
eo: *Iube*. 3. Non sustinet à Deo abesse diutius;
Iube me venire ad te. Aliquando visa captura
piscium, dixit: *Domine, exi à me, quia homo
peccator sum*: nunc contra, advolare ad Christum
vult: illud humilitatis fuit, hoc amoris; illa
hunc facit tutiorem, & hic vicissim illam perfici-
cit. 4. Offert se ad majora viribus, de virtute
dilecti confidens, super aquas ambulare confi-
dit, ut magister, quia *aquæ multæ non extinguunt
charitatem*. 5. Charitas est cauta & ordinata,
non præsumit injussa. O Deus! *ordina in me
charitatem?*

Actus
charita-
tis.
1.
Agnitio
Christi
2. 3.
Deside-
rium ser-
viendi &
manen-
di.
Luc. 5. 8.
4.
Oblatio
sui.
Cant. 3. 7
5.
Prudens
charitas
c. 2. 4.

PUNCTUM VI.

Annuit Christus, dicens: *Veni*. 1. Ideò an-
nuit, quia vidit charitate impelli, & non sibi
fidere, & resignatum esse contra, reprehensus est

1.

in ultima cœna, quando se ad mortem offerebat, quia suberat præsumptio, & quidam contemptus aliorum: *Etiamsi omnes scandalizati fuerint.* **Mat 26**
33. Annuit, ut probaret verum, quod eis dixerat:
2. *Confidite, ego sum, nolite timere.* Siquidem virtute illius verbi, *veni, ambulare faceret super aquas; quin & super basiliscum & draconem, & super mundi fluctus persecutionum.* O! dic animæ meæ: *veni, & erunt omnia pervia.* **3.** Ubi
3. Christus annuit, continuo Petrus se in mare de-
Phil. 4. dit: ad illius verbum non est hærendum, quia
13. *omnia possum in eo, qui me confortat.*

PUNCTUM VII.

1. Petrus timet. **P**etrus periclitatur. **1.** Timuit ad ventum validum, præmittente Deo, ne extolleretur: & ut argueretur imperfecta fides, quæ à Christi intuitu deflectebat oculos propter ventum, quæ vacillante, etiam gressus incedentis subsidebat.
2. **I**uvatur. **2.** Discitur, quod qui, Deo probante, adit pericula, Deus ei adest periclitanti, ut jam Petro, nam extendens manum, apprehendit eum; non si temerè, & vanitatis causâ deseritur. **3.** Ingresso naviculam Christo cessavit ventus, & statim navis fuit ad terram. Disjicit subito tentationes præsentia Christi, & terræ viventium facit feliciter appellere. **4.** Quod Deus initia rerum magnarum reddit facilia, tum difficultates oriri sinit, ad proventum ex tentatione. Tandem consolatur, dum cernitur, quàm multùm per ejus gratiam possumus.

ME-